

UN ALTRE SABADELL ÉS POSSIBLE NO ENS AGRADA EL SABADELL D'EN BUSTOS

Valoració de quatre anys de govern Bustos

Els resultats de les eleccions de 1999, en què el PSC-PSOE es va imposar per un estret marge (99 vots més que l'Entesa), van donar lloc al pacte PSC-CIU-ERC, al qual posteriorment es va afegir ICV. Malgrat la diversitat que representen aquestes sigles, la seva unió va configurar un govern municipal que ha dut a la pràctica polítiques més pròpies d'un equip liberal de dreta. Aquest gir de la política municipal ha estat comú al conjunt de departaments de l'Ajuntament, des d'Urbanisme fins a Serveis Socials, des d'Educació fins al Pla Estratègic.

La ciutat ha entrat en una etapa en què la defensa del bé públic, social i col·lectiu ha passat a un segon pla, en favor d'una política d'aparador, incloent l'especulació i la manca d'un projecte global de futur. L'orientació ideològica del govern es complementa amb l'estil personalista, electoralista i populista de l'alcalde, i amb l'actitud autoritària respecte dels sectors socials i polítics que no combreguen amb el "nou règim".

Fruit d'aquesta política, Sabadell està perdent personalitat i s'està impregnant de les característiques d'altres ciutats satèl·lits de la gran Barcelona, que es poden resumir en dos conceptes: la manca de cohesió social i la supeditació als interessos dels poders econòmics i polítics barcelonins.

Aquesta fractura s'expressa fonamentalment en tres àmbits i els seus resultats repercuteixen negativament sobre la convivència ciutadana:

— L'àmbit social, dissimulat en els darrers anys per la bonança econòmica però que ara ja comença a esclatar en els nostres barris en forma de desigualtats socials, empobriment dels serveis, dificultats en l'accés a l'habitatge, pèrdua de patrimoni públic, malmesa del Rodal i absència de polítiques d'acollida i d'inserció social.

— L'àmbit econòmic: no s'està impulsant la incorporació a l'interior de la ciutat d'empreses "netes", no tenim una concepció estratègica econòmica. Es fan polítiques de promoció del comerç de cara endins, sense projectar el seu potencial a la comarca. S'han aturat les iniciatives de col·laboració amb l'entorn universitari i tecnològic per desenvolupar noves ofertes de serveis i ocupació. Aviat serem ciutat dormitori.

— L'àmbit cultural, accentuat per l'empobriment que ha suposat l'increment del poder mediàtic de productes de la cultura consumista i per la manca de polítiques destinades a promoure i socialitzar una producció cultural de qualitat. La cultura deixa progressivament d'ésser entesa com a eina de convivència i d'identitat col·lectiva, per convertir-se en producte de consum i eina electoral.

L'empobriment cultural afecta molt directament el panorama polític. De fet, l'actual política social i cultural de l'Ajuntament no respon solament a la incompetència, o a la manca de criteris, sinó també a una clara voluntat de crear l'escenari adient per a la perpetuació del sector del PSC-PSOE que governa la ciutat.

L'equip de govern actual ha proposat només projectes estratègics buits de contingut o clarament nocius per a la qualitat de vida dels sabadellencs, com en el cas del Zoo. La manca de polítiques de futur no s'ha fet visible fins ara perquè la ciutat segueix en moviment per inèrcia, gràcies als projectes que provenen de l'anterior mandat municipal d'Antoni Farrés i que s'han inaugurat en aquests darrers anys (Can Llong, Parc Central del Vallès, Ca l'Estruch, Biblioteca Central, etc.).

Aquest efecte, però, és enganyós, perquè contrasta amb l'absència de nous projectes i la manca de recursos per dur-ne a terme d'altres que s'han anunciat amb gran desplegament propagandístic, com el Centre Cultural i de Congressos o el nou Ajuntament.

L'alcalde i el seu equip de govern han optat per una política econòmica de malbaratament del diner públic, d'enlluernament amb petits efectes immediats i de descontrol de la despesa corrent (especialment pel que fa a temes d'alcaldia, propaganda i protocol) que

han dut l'Ajuntament al bloqueig de la capacitat inversora futura.

1.- Menyspreu pel Rodal i el Patrimoni Públic.

L'actual equip de govern ha assumit la doctrina del capital en el sentit que tot el sòl ha de ser rendible en termes econòmics. Així, el Rodal ha deixat de ser considerat com a espai públic i natural per a la convivència, per esdevenir un conjunt de parcel·les susceptibles d'ésser explotades econòmicament o malmeses per la construcció de determinades infraestructures.

Al cap de pocs mesos d'anunciar amb solemnitat la creació del Parc Agroforestal de Llevant i de situar-hi al seu capdavant el regidor d'ERC, l'equip de govern anuncia l'esquarterament d'aquests terrenys que, en el terme municipal de Sabadell ja estaven protegits, amb dues autopistes (el quart cinturó i la ronda oest) i un parc temàtic (la famosa enganyifa del zoo).

El mateix podem dir respecte al Patrimoni: donar caràcter polític a la seva gestió i posar-hi al davant en Josep Maria Civis tan sols ha servit per batre el rècord d'enderrocs d'edificis històrics per legislatura (Torre Mena-Claramunt i Casa del Comú).

La defensa d'espais públics per a places i equipaments consolidada en el Pla General de 1993 ha fet un gir de 180°. La confusió entre públic i privat és constant (com en el cas dels pisos de Sol i Padrís en detriment d'equipaments col·lectius o la batalla dels veïns de la Concòrdia per no perdre part d'una plaça pública conquerida durant el franquisme), la ciutat perd espais que difícilment recuperarà i la política de venda i cessió de sòl (com en el cas del solar per hisenda) deixen entreveure un futur complicat de l'obra pública a Sabadell.

La ciutat dels especuladors s'imposa a la ciutat pública, a la ciutat culta i sostenible.

2.- Una política cultural empobridora i clientelar.

El primer símptoma del ja comentat empobriment de la política cultural el vam tenir de seguida, amb la desaparició de l'escena pública del Mapa Cultural –aprovat per totes les forces polítiques i socials de la ciutat– i dels Plans que el complementaven, com el Pla de Biblioteques, el Pla d'Escultures o el Projecte Educatiu de Sabadell.

Tot i haver contractat els serveis d'una empresa privada per a la revisió del mapa cultural a principis de mandat, els fruits d'aquests milions de pessetes mai no han vist la llum, i qualsevol intenció de dirigir la política cultural amb criteris objectius i de ciutat, amb la finalitat de fer intervenir el sector públic, el social i el privat en "la pujada del llistó" cultural de la nostra ciutat, ha estat substituïda per una política de subvencions i gestió d'infraestructures absolutament funcional i clientelar.

Un altre fet important ha estat la banalització i descatalanització de la programació cultural. Espectacles i activitats que tan sols es justifiquen pel seu rendiment mediàtic o electoral han anat guanyant terreny i, tot i el cinisme que suposà l'aprovació del Reglament d'Ús de la Llengua Catalana, el català es troba en un clar retrocés en tots els àmbits de l'administració municipal.

3.- Involució pel que fa a la democràcia participativa i les relacions ciutadanes

Tot i ésser un dels punts febles ja d'anteriors governs i d'existir un cert consens sobre la necessitat d'anar-lo redefinint, el govern Bustos ha convertit la participació en pura retòrica.

La primera prova de l'enganyifa la vam tenir amb els mal anomenats Pressuposts Participatius, que en un principi havien de servir, any rere any, per definir les prioritats de la inversió municipal. Ben aviat vam descobrir que es tractava tan sols d'una trobada informativa d'inici de mandat –contractant a la UAB de pantalla– i que els resultats d'aquesta, ni serien vinculants, ni la seva execució seria sotmesa a un control popular.

Pel que fa als Centres Cívics, hem assistit a una clara involució en el sentit que la línia de corresponsabilització de les entitats en la seva gestió i de la seva obertura cap a nous sectors, com el jovent, ha estat estruncada i substituïda pel retorn a un model de contenidor de persones i activitats sense cap projecte de dinamització cultural al darrere.

La relació amb les entitats ha estat el reflex d'una concepció maquiavèlica i maniquea segons la qual s'ha preferit apostar per la divisió del teixit associatiu i per l'enfrontament constant enlloc de fer-ho pel seu reforçament, pel diàleg i la cooperació. Així, persones i entitats, des d'associacions de veïns fins a grups d'esplai i centres culturals i artístics, han viscut en un estat constant d'estigmatització i discriminació pel sòl fet de no combregar fil per randa amb els plantejaments de l'alcalde.

4.- Manca d'una política social i integradora decidida

L'equip de govern no ha estat a l'alçada a l'hora de donar resposta als reptes socials d'aquest tombant de segle. Aspectes com l'acollida i integració dels nouvinguts, la millora dels serveis socio-sanitaris, les escoles bressol, la rehabilitació de barris, etc... han estat ben lluny dels que cal esperar d'un govern que es preocupi de la cohesió social.

En quatre anys, l'Ajuntament s'ha limitat a donar petits suports a entitats pel que fa a l'acollida de persones immigrades, i no ha estat fins a final de mandat que, gràcies a la pressió de l'Entesa s'ha elaborat un Pla d'Immigració que semblava que feia nosa a la política propagandística de l'alcalde i que no s'ha començat a desenvolupar.

En aquest mandat, l'Equip de govern tan sols ha acabat (i de nou gràcies a les pressions de l'Entesa) les obres d'una escola bressol i ha començat a parlar de fer-ne una altra, lluny de l'objectiu de construir-ne una a l'any per cobrir tots els districtes i sectors de la ciutat.

Tot i la presència d'un regidor de CiU en el departament de sanitat, la inversió pública en serveis sanitaris a Sabadell continua sota mínims i l'Ajuntament, contràriament al que va afirmar, no ha fet cap gestió per reobrir l'edifici de l'Aliança com a equipament públic adreçat a la gent gran, les persones amb discapacitats, amb llargues malalties, etc.

Pel que fa a la política respecte a la gent gran, la immensa majoria del pressupost es gasta en colònies i sopars, mentre aspectes com l'atenció domiciliària, les telealarmes, etc. continuen essent del tot insuficients.

Els Plans integrals per a la rehabilitació urbanística, social i cultural de barris, simplement, han desaparegut i el suport a la instal·lació d'ascensors en edificis vells, tot i la forta pressió popular, segueix a un ritme minúscul.

5.- Malbaratament de diner públic: Protocol i propaganda.

La propaganda és l'activitat més mimada de l'equip de govern i acapara una quantitat molt important de recursos i personal, amb la creació del departament d'imatge corporativa, la superpoblació del gabinet de comunicació amb càrrecs de confiança, el reforçament de la secretaria de l'Alcalde, la contractació de periodistes per a diferents departaments de la casa, etc.

Per si això fos poc, la revista "Sabadell a prop" i la nova Ràdio Sabadell (municipal) han esdevinguts elements de propaganda descarada que ofereixen una visió monolítica (i monopersonal) del nostre Ajuntament i on les entitats independents no tenen cabuda i on les opinions discordants són clarament bandejades i discriminades, com també passa en el programa municipal "Sabadell Actual" emès pel Canal 50 (programa, que per cert, féu que el Consell Audiovisual de Catalunya reprengués l'equip de govern per la seva utilització publicitària sota una façana informativa)

Les despeses de Protocol i la institucionalització d'actes populars ha arribat a extrems increïbles pel que fa a recepcions, convits, invitacions, felicitacions, targetons, etc. configurant, tot plegat, una immensa màquina propagandística de l'Alcalde pagada amb diner públic. Exemples com els convits a un miler de persones a sopars de la gent gran (excloent-ne, doncs,

altres 31.000), els sopars de festa major i la profusió dels “canapès municipals” en els darrers anys, són prou eloqüents.

Així, mentre la despesa corrent es dispara entre protocol, i càrrecs de confiança, la inversió s'estanca, la gestió s'ensorra i l'equip de govern no és capaç d'executar els pressupostos d'inversió, l'endeutament creix perillosament i la Generalitat així ho notifica (després d'anys d'haver estat Ajuntament model pel que fa a temes de gestió).

A Sabadell, cada dia és més difícil invertir, cada cop hi ha més diners malbaratats, cada any tenim menys sòl públic i, si no ho arreglem aviat, cada vegada serà més difícil redreçar la nostra ciutat i convertir-la de nou en referent d'eficiència en la gestió pública dels afers col·lectius.

Al llarg d'aquests anys, l'ENTESA PER SABADELL ha estat l'única força política que, des de l'Ajuntament, ha manifestat la seva oposició a aquesta política erràtica, prepotent i malgastadora. I el que és més important: ho ha estat d'una manera rigorosa i constructiva, oferint sempre alternatives coherents amb un projecte de ciutat pública, integradora i igualitària.

És per això que l'ENTESA es presenta a aquestes eleccions convençuda de la seva capacitat de transformar l'actual política municipal i col·locar Sabadell en el camí de la justícia social, la solidaritat, la cultura i la convivència. És a les mans de totes i tots aconseguir-ho.